

Ενώ οι διαδηλωτές πλημμυρίζουν τους δρόμους του Χονγκ Κονγκ απαιτώντας ελεύθερες εκλογές το 2017, τα δυτικά ΜΜΕ ακολουθώντας την προσφιλή τους τακτική χαρακτηρίζουν τον αγώνα απλά ως μια σύγκρουση μεταξύ ενός αυταρχικού κράτους (σ.μ της Κίνας) και των πολιτών που θέλουν να είναι ελεύθεροι. Η αριστερά την ίδια ώρα έχει μείνει αξιοσημείωτα βουβή μπροστά στο ζήτημα. Δεν είναι σαφές αν αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχει την δυνατότητα να αντιληφθεί την κατάσταση ή δεν θέλει να συμπαρασταθεί σε ένα κίνημα που υποτίθεται ότι έχει φιλελεύθερες αρχές ή δεν θέλει να συγκρουστεί με την Κίνα.

Οι ιστορίες για το Occupy Central πλημμυρίζουν τα εξώφυλλα των μαζικών μέσων ενημέρωσης ενώ τόσο το BBC όσο και το CNNεκδώσαν άρθρα ειδικών στο ζήτημα που δεν κατόρθωσαν τίποτα περισσότερο από το να δείξουν πόσο βολικοί είναι για το σύστημα προκαλώντας στους αναγνώστες περισσότερη σύγχυση πάρα γνώση.

Εννοείται ότι δεν έγινε καμία προσπάθεια να σκιαγραφηθεί η παραμικρή οικονομική ρίζα της σύγκρουσης. Το Beeb πήγε το ζήτημα ακόμα πιο μακριά αναρωτώμενο εάν το μέλλον του Χόνγκ Κόνγκ ως χρηματιστηριακό κέντρο βρίσκεται υπό απειλή δίνοντας μας μια ιδέα ποιες

είναι οι προτεραιότητες του παγκόσμιου κατεστημένου.

Άσχετα όμως με το τι το BBC θέλει να κάνει τον κόσμο να πιστεύει το Occupy Central δεν είναι τόσο μια μάχη για δημοκρατία παρά μια μάχη για κοινωνική δικαιοσύνη. Είναι αλήθεια ότι οι κάτοικοι του Χόνγκ Κόνγκ έχουν εξαγριωθεί με την παρέμβαση του Πεκίνου στις εσωτερικές τους υποθέσεις, είτε αυτές πρόκειται για το πρόγραμμα μετανάστευσης της Κίνας, είτε την καταπάτηση της ελευθερίας του τύπου, ή την εθνικιστική-προπαγανδιστική καμπάνια του προγράμματος ‘’moral and national education’’. Αυτά τα ζητήματα μπορεί να έχουν την σημασία τους αλλά δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με τις αυξανόμενες καθημερινές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η ζωή στο Χονγκ Κονγκ.

Σύμφωνα με στοιχεία του καθηγητή T. Carroll ένας στους πέντε κατοίκους της πόλης ζει κάτω από το όριο της φτώχειας ενώ οι ανισότητες έχουν αυξηθεί σε ποσοστά που βρίσκονται ανάμεσα στα μεγαλύτερα σε παγκόσμια κλίμακα. Οι μισθοί δεν έχουν αυξηθεί σε αντιστοιχία τουλάχιστον του πληθωρισμού κάτι που σημαίνει ότι τα τελευταία χρόνια έχουν πέσει σε πραγματικούς όρους. Ο κατώτατος μισθός που επιτεύχθηκε μόλις το 2010 είναι στα 3.60 δολάρια την ώρα, λιγότερο από το μισό του αντίστοιχου στις ΗΠΑ. Εννοείται ότι δεν υπάρχει δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης, επιδόμα ανεργίας ή σύνταξη. Η μέση εργάσιμη εβδομάδα είναι στις 49 ώρες, σε περίπτωση που θεωρήσει κανείς ότι οι 40 είναι σκληρές. Οι τιμές των σπιτιών στο Χονγκ Κονγκ είναι ανάμεσα στις ακριβότερες σε όλο τον πλανήτη. Ενώ ακόμα και ο νεοφιλελεύθεροςEconomist τοποθετεί το Χονγκ Κονγκ στην κορυφή της λίστας του με τα μέρη που αναγκαία προϋπόθεση για να πετύχει ένα κεφάλαιο είναι η διαπλοκή του με τους διεφθαρμένους κρατικούς υπαλλήλους.

Η λίστα των ανθρώπων που έχουν ταχθεί εναντίων του Occupy Central είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική – π.χ ο ολιγάρχης Li Ka της HSBC, του χρηματοπιστωτικού τιτάνα. Το

πρόβλημα με την τοπική αρχή δεν είναι μόνο ότι δεν εκλέχτηκε δημοκρατικά, αλλά το ότι υπηρετεί τα συμφέροντα δύο κύριων ομάδων. Από την μία του Πεκίνο και από την άλλη της τοπικής ελίτ. Εν τέλει η διακυβέρνηση του Χονγκ Κονγκ απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί δημοκρατική σε όλα τα επίπεδα. Δεν είναι δύσκολο να δούμε γιατί τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα και οι ολιγάρχες φοβούνται το Occupy Central: Κάθε κίνημα που στρέφει την κατάσταση προς μια πραγματική δημοκρατία θα οδηγήσει σε απώλεια των προνομίων τους και της δύναμης που απολαμβάνουν σε όλη την περιοχή. Η κατάσταση που έχει παγιωθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια τους εξυπηρετεί πολύ καλά.

Οι διαδηλωτές που βλέπουμε δεν έχουν μια ιδεολογική σύσφιγξη. Δεν είχαμε ποτέ δικαίωμα ψήφου, ούτε κάτω από την Κινέζικη ούτε κάτω από την Βρετανική αποικιοκρατική αρχή. Ήμασταν σε μεγάλο βαθμό πειθήνια αποικιακά υποκείμενα λόγω του αυξημένου βιοτικού επιπέδου. Όμως όταν η μεσαία και η εργατική τάξη άρχισε να συνθλίβεται, η κυρίαρχη τάξη άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι ‘’όχι μόνο ψωμί δεν μπορεί να δώσει άλλα μήτε παντεσπάνι’’. Η μάχη για την δημοκρατία δεν είναι απλά μια μάχη για την θεμελίωση ψήφου, είναι μια μάχη για την πραγματική δημοκρατία, για το δικαίωμα της αυτοκυβέρνησης των ανθρώπων. Η καθολική ψηφοφορία θα είναι απλά το εφαλτήριο μέρος για μια μακριά διαδικασία αλλαγών που θα πάρει την εξουσία από τα χέρια των ελίτ και θα τα δώσει για πρώτη φορά στα χέρια των καθημερινών ανθρώπων.

από το blog clearingtherubble.wordpress.com του **Ming Chun Tang**

μετάφραση από την **Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση**